

Erklæringerne fra det radikale Medlem og fra det socialdemokratiske Medlem og Erhvervspartiet. Vi har derimod hørt noget om en Erklæring fra det konservative Folkeparti, og jeg skal aabent sige, hvad jeg har hørt. Et Medlem af det konservative Folkeparti her henvendte sig til mig med Udkast til en Udtalelse, som man tænkte paa at sætte i Bladene med Underskrifter. Det mente jeg ikke, vi kunde tiltræde, og i Partiet vedtog vi den Dag, da P. Grau havde været hos Grupperne og meget indtrængende bedt os om at udrette noget, for at de kunde faa deres Ønske opfyldt dernede, denne Udtalelse. Hvad der yderligere er sket fra vor Side, er kun det, at jeg overlod denne Udtalelse til det konservative Folkepartis Formand, men Aftaler om at faa Erklæringer udstedt fra alle, har jeg ikke været med i. Hvad jeg har meddelt her, er ganske nøjagtigt det, jeg i denne Sag har oplevet.

Hvad Generalstrejken angaar og det frie Ord i Rigsdagen, da vilde det frie Ord ikke kunne gøre sig gældende i Rigsdagen, saa længe denne Generalstrejke hang os over Hovedet, men naar Generalstrejken var aflyst, vilde der straks have været Plads for det frie Ord i Rigsdagen. Men det var det, man ikke vilde; man vilde ikke aflyse Generalstrejken til at begynde med; man vilde først have Rigsdagen indkaldt og forhandle om et andet Ministerium, saa kunde der blive Tale om at aflyse Generalstrejken.

P. Munch: Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) rettede den Bebrejdelse mod Ministeriet Zahle, at det havde afvist at beskæftige sig med Rønningsspørgsmaalet til Trods for, at Ønsker derom var fremsatte fra den sønderjydske Befolknings Side. Forholdet er imidlertid dette, at Ønsket om Rønning ned til Slien—Dannevirke-Linien første Gang fremsattes fra sønderjydske Side den 4. Juli, og den 28. Juni var Fredstraktaten endeligt underskrevet fra begge Sider. Det har været sagt, at man i Dagene mellem den 20. og 28. Juni havde haft en Mulighed for at gribe ind i dette Spørgsmaal, men paa det Tidspunkt forelaa der intet Ønske fra sønderjydske Side. Da de delegerede, der rejste til Paris sammen med de sønderjydske delegerede, udarbejdede Forslaget om Afstemningsomraadet og Reglerne for Afstemningen, udtalte man deri udelukkende, at man ønskede det Omraade rømt, hvor der skulde stemmes, og derudover intet. Ønsket om en Rønning til

Slien—Dannevirke fremkom først den 4. Juli, og da var det for sent.

Maa jeg dertil føje den Bemærkning, at det af det ærede Medlems Udtalelser nu fremgik, at det Opraab, der udsendtes, udsendtes efter Opfordring af Hr. P. Grau (Afbrydelse). Det ærede Medlem fra Ringkøbing sagde, at der var foregaaet Henvendelse til ham fra Hr. P. Grau om, at der dog skulde gøres noget, og derefter var det, at man tilvejebragte de paagældende Erklæringer. Jeg forstaar af alt dette, at man fra de to Partiers Side har ønsket at skyde Spørgsmaalet om Sønderjylland ind i den Valgkamp, der nu foregaa. Man har ikke ønsket det saaledes, at man har stillet bestemte Spørgsmaal, som man ønskede at forelægge Vælgerne, man har villet spørge Vælgerne, som det ærede Medlem udtalte en af de tidligere Gange, han har haft Ordet, om de stod bagved den Kølighed, som Ministeriet har vist overfor det sønderjydske Spørgsmaal. Det forekommer mig, at forunderligere Valgrundlag har man ikke nogen Sinde hørt om eller set i noget Land. Og jeg kan tilføje, at forunderligere Fremgangsmaade til at skabe Ro, medens Kommissionen arbejder — den Ro, som man har krævet fra de ærede Partiers Side og ikke mindst fra Partiet Venstres Side — end det at gøre Spørgsmaalet til Genstand for en Valgkamp i disse Dage, netop som Kommissionen arbejder, har jeg heller ikke nogen Sinde hørt om i noget Land.

J. C. Christensen: Til det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) skal jeg sige, at Hr. P. Grau ikke krævede Erklæringer af os. Han krævede af os, at vi skulde hjælpe dem dernede til at faa Valg, til at faa et andet Ministerium og mange andre Ting, Ønsker, hvortil vi svarede ganske det samme, som jeg har sagt her: Jeg gav ganske den samme Fremstilling, og P. Grau forlod os uden at være tilfreds med vor Stilling. Det, der førte til, at vi krævede Valg, var, at hele Stillingen efter vor fulde Overbevisning blev mere og mere uholdbar med Hensyn til at samle Folket; dette Ministerium vakte mere og mere Splittelse baade ved sin Stilling til Grundlovsspørgsmaalet, som det uden videre lod strande, og ved sin Stilling til alle andre Sager. Det var ikke P. Grau, der har bedt om en Erklæring, eller os, der har lovet at give den. Han forlod os uden at være tilfreds, fordi jeg paa Partiets Vegne gav ham den samme Fremstilling, som jeg nu har givet her i denne Sal.